

Sygn. akt VI GC 558/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. G.

przeciwko: (...) P. (Czechy)

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) P. (Czechy) na rzecz powoda M. G. kwotę 1 525,20 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia pięć złotych dwadzieścia groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 760,86 zł (siedemset sześćdziesiąt złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 558/16/3

UZASADNIENIE

Powód M. G. wystąpił przeciwko C. S. - P. z pozwem o zapłatę kwoty 1 525,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 czerwca 2015 r. samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. K. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany zakład ubezpieczeń. W związku z uszkodzeniem samochodu poszkodowana zleciła powodowi naprawę pojazdu. W toku likwidacji szkody pozwany sporządził kosztorys, a powód zweryfikował przedmiotowy kosztorys w zakresie stawek roboczogodzin prac blacharskich i lakierniczych i wykonał naprawę uszkodzonego pojazdu marki N. (...) w oparciu o zweryfikowany kosztorys, a po naprawie wystawił fakturę nr (...) z dnia 27 lipca 2015 r. na kwotę 8.004,93 zł brutto. Podczas naprawy powód zastosował części ujęte w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego, a koszt tych części wskazany w tym kosztorysie ujął w fakturze. Jednocześnie w związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowana wynajęła od powoda samochód zastępczy marki T. (...). Samochód był wynajmowany w okresie od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia 23 lipca 2015 r., z tym że powód naliczył należność za wynajem od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia 15 lipca 2015 r., a więc za okres 23 dni. Po zakończonym okresie najmu powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2015 r. na kwotę 2.829,00 zł obliczoną jako iloczyn dni najmu tj. 23 dni i stawki 123 zł brutto za dzień najmu. W odpowiedzi na zgłoszone pozwanemu roszczenie pozwany wypłacił powodowi łączną kwotę 7.463,73 zł brutto tytułem części należnego odszkodowania. Pozwany zaakceptował zweryfikowany

przez powoda kosztorys, natomiast odmówił wypłaty pełnego odszkodowania za naprawę z uwagi na brak ujęcia w fakturze klasy jakości i numerów katalogowych części użytych do naprawy, pomimo tego, że użyto do naprawy części wskazane w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego. Pomimo przedłożenia dokumentów dotyczących najmu pojazdu zastępczego pozwany nie wypłacił należnego odszkodowania, w związku z czym powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 3.370,20 zł, na którą złożyła się kwota 2 829,00 zł tytułem pokrycia kosztów wynajmu samochodu zastępczego oraz kwota 541,20 zł tytułem pokrycia kosztów naprawy. W odpowiedzi pozwany dopłacił powodowi kwotę 1 845,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego, zweryfikował jedynie okres najmu z 23 dni do 15 dni, w pozostałym zakresie odmówił wypłaty odszkodowania. Do zapłaty pozostała więc kwota 1 525,20 zł, na którą złożyła się kwota 541,20 zł tytułem pokrycia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kwota 984,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 22 marca 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach w sprawie o sygn. VI GNc 3075/15/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w łącznej kwocie 7.463,73 zł z tytułu powypadkowej naprawy auta i kwotę w wysokości 1.845,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego. Jako celowy i ekonomicznie uzasadniony okres korzystania z pojazdu zastępczego. Strona pozwana uznała czas 15 dni tj. okres od wykonania oględzin dodatkowych do dostarczenia kosztorysu oraz czas technologiczny naprawy powiększony o 2 dni organizacyjne oraz weekend. Zdaniem pozwanego koszty wskazane przez stronę powodową nie mieszczą się w definicji normalnego następstwa szkody. Strona powodowa nie wykazała czy istotnie zachodziła konieczność wynajmu pojazdu zastępczego i to przez cały wskazany przez stronę powodową okres się nim poruszać. Okoliczność uszkodzenia samochodu nie rodzi automatycznie roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, roszczenie to wymaga udowodnienia. Strona powodowa wykazała jedynie przy pomocy oświadczenia poszkodowanej, że nie posiada innego wolnego pojazdu, wykorzystywała pojazd do realizacji bieżących potrzeb oraz podróżowania nim do pracy. Zdaniem strony pozwanej dowód ten nie jest wystarczający do wykazania, iż koszty poniesione w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione. Zdaniem strony pozwanej kwota wypłacona tytułem naprawy pojazdu w pełni pokrywa koszt naprawy i jest wystarczająca do zrekompensowania poniesionej szkody. Zdaniem strony pozwanej stawka za roboczogodzinę w wysokości 90 zł/h jest stawką zawyżoną, a uzasadniona jest stawka w wysokości 70//h. Nadto odszkodowanie obejmuje jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty i nie może prowadzić do wzrostu wartości pojazdu.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. K. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. W dniu 22 czerwca 2015 r. powód zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanego. Przedmiotem najmu był samochód marki T. (...) nr rej. (...) (...) Strony ustaliły stawkę dobową w wysokości 100 zł netto. Pojazd był wynajmowany od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia 23 lipca 2015 r. Powód naliczył należność za wynajem od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia 15 lipca 2015 r. Samochód zastępczy był poszkodowanej niezbędny do potrzeb własnych w tym dojazdu do pracy i do sklepu.

Dowód: umowa najmu (k. 20), oświadczenie (k. 17-18), zeznania M. K. (k. 58).

Z historii naprawy pojazdu wynika, że w dniu:

- 22.06.2015 r. – powstała szkoda i wydano pojazd zastępczego,
- 29.06.2015 r. – otrzymano kosztorys po oględzinach,

- 07.07.2015 r. – otrzymano kosztorys po dodatkowych oględzinach,
- 08.07.2015 r. – dzień organizacyjny,
- 09.07.2015 – 10.07.2015 r. technologiczny cza naprawy,
- 11.07.2015 r. – 12.07.2015 r. weekend,
- 13.07.2015 r. – 14.07.2015 r. technologiczny czas naprawy,
- 15.07.2015 r. – dzień organizacyjny, wydanie pojazdu.

Dowód: wiadomość e-mail (k. 21).

W dniu 25 czerwca 2015 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – m.in. prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego i kosztów naprawy pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 czerwca 2015 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 10-11).

W dniu 27 lipca 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.004,93 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwany zweryfikował wysokość stawki za roboczogodzinę z 90 zł/h do 70 zł/h.

Dowód: faktura VAT (k. 14), kosztorys (k. 17).

W dniu 27 lipca 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 829,00 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 23 dni przy stawce dobowej w wysokości 100 zł netto. Pozwany zweryfikował okres najmu do 15 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 19).

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił częściowe odszkodowanie w kwocie wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w łącznej kwocie 7.463,73 zł z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu i kwotę w wysokości 1.845,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: potwierdzenia przelewu (k. 12, 13, 25), pismo (k. 26).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd uznał zeznania świadka M. K. i powoda M. G. za wiarygodne dla Sądu, ponieważ są logiczne, konsekwentne i spójne.

Sąd oddalił wniosek o opinię biegłego, ponieważ uznał, że nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Z doświadczenia życiowego oraz innych spraw o podobnym stanie faktycznym wynika, że stawka roboczogodziny na rynku lokalnym wynosi od 80-100 zł. Taką stawkę wskazują biegli w swych opiniach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. G. przeciwko C. S. – P. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 1 525,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, iż w drodze cesji nabył wierzytelność z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego i kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż wypłacone odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego jest adekwatne do poniesionej szkody.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. K. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Bezspornym było, że w dniu 22 czerwca 2015 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanego. W dniu 27 lipca 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.004,93 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, a w dniu 27 lipca 2015 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 829,00 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 23 dni przy stawce dobowej w wysokości 100 zł netto.

Wskazać należy, że sporny pomiędzy stronami był okres trwania najmu pojazdu zastępczego oraz stawka za roboczogodzinę prac blacharsko - lakierniczych.

Odnośnie okresu najmu powód wykazał dokumentem stanowiącym historię naprawy czas, w którym samochód poszkodowanej pozostawał w zakładzie naprawczym. Łącznie okres ten wynosiłby 23 dni, przy uwzględnieniu weekendowej przerwy w czasie pracy oraz biorąc pod uwagę system pracy zakładu naprawczego. Sąd nie mógł się zgodzić ze stanowiskiem pozwanego jakoby zasadny był okres najmu w ilości 15 dni. Mając na uwadze procedurę likwidacji szkody i czas jej trwania, wskazany przez powoda okres naprawy, przekładający się na okres wynajmu samochodu zastępczego znajduje uzasadnienie w przedstawionym przez powódkę dokumencie. W ocenie Sądu weryfikacja przez pozwanego czasu naprawy pojazdu do 15 dni stoi w sprzeczności z czasem koniecznym do naprawy uszkodzonego samochodu poszkodowanego. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowanego wyniósł 23 dni.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w

rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiała opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). Dodać także należy, iż przywrócenie możliwości korzystania z samochodu nie następuje przez korzystanie ze środków komunikacji zbiorowej, a może być niejako odtworzone poprzez korzystanie z wynajętego samochodu zastępczego. Nadto zauważyć trzeba, że w obecnych czasach samochód jest rzeczą używaną w codziennym życiu, korzystanie z niego nie jest obecnie objawem luksusu, a rzeczą typową.

Warto nadmienić iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

W ocenie Sądu okres najmu samochodu zastępczego w ilości 23 dni nie jest nadmiernie długi i pozostaje w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą. Zwłaszcza, że konieczne były oględziny dodatkowe.

Spór pomiędzy stronami powstał również w zakresie przyjętej przez stronę powodową stawki za roboczogodzinę prac blacharsko - lakierniczych. Powód zastosował stawkę w wysokości 90 zł/h, a pozwany natomiast uznał, iż jest to stawka wygórowana, weryfikując tym samym wysokość stawki do kwoty 70zł/h zł.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie stawka przyjęta przez stronę powodową w wysokości 90 zł/h mieści się w granicach średnich stawek stosowanych przez zakłady naprawcze zajmujące się naprawą na rynku lokalnym i jednocześnie nie jest nadmiernie wygórowana. Z doświadczenia życiowego wynika, że zakłady nieautoryzowane na terenie (...) wyceniają roboczo godzinę od 80 do 100 zł. za godzinę. Nie bez znaczenia jest okoliczność, iż podczas naprawy powód zastosował części ujęte w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego, a koszt tych części wskazany w tym kosztorysie ujął w fakturze. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwanym, co do podniesionego przez niego zarzutu, iż powód zastosował stawkę dużo wyższą i odbiegającą od stosowanych u innych usługodawców.

Reasumując, biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 525,20 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa; 77 zł tytułem opłaty od pozwu; 66,86 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk